

Магнитъ.

Въ Мала Азия, близо до града Смирна, имало единъ градъ, който се казвалъ Магнезия. Този градъ билъ заграденъ отъ всѣка страна съ гора. Него врѣме отъ тѣзи гори копаели единъ сиво-червенъ камъкъ, който много лъщѣлъ. Този камъкъ привличалъ при себе си малки кжсчета жилѣзо. Защото се намѣрилъ най на прѣдъ при града Магнезия, затова билъ нареченъ *магнитъ* или *магнитически* камъкъ. Единъ гръцки ученъ човѣкъ, който се наричалъ *Талесъ*, знаелъ, че този камъкъ привлича малки кжсчета желѣзо.

Поради това свойство на камъкътъ въ старо врѣме чловѣцитѣ разказвали разни приказки, тѣй на примѣръ: едни разказвали, че нѣкой си овчаръ, който се викалъ *Мегнетъ*, като пасѣлъ овцетѣ си изъ гората, забѣлѣзалъ, че каманитѣ задържали подковитѣ на обущата му, та мъчно си вдигалъ краката. — Това не е истина, защото тѣзи камъни нѣматъ тази сила, до гдѣто не се отчупнѣтъ отъ тамъ.

Въ старо врѣме чловѣцитѣ мислѣли, че този камъкъ можелъ да лѣкува болести, затова го чукали и правѣли на разни цѣфрове.

Моряцитѣ ¹⁾ разказвали за едно бърдо, което ужъ се казвало магнетъ, и че било само отъ магнитни камъни, които ужъ отъ хи-

¹⁾ Чловѣци, които пжтуютъ по морето съ гимии и паравуи.